

Esport de base: regularització, sí; assetjament, no

L'ofensiva de la Seguretat Social espanyola contra una multitud de clubs modestos de tot tipus d'esports, a què es reclama l'alta del personal de suport i en alguns casos s'amenança amb fortes multes, posa en perill

l'important teixit associatiu de l'esport de base del nostre país. L'exigència de regularitzar tota una sèrie de tasques auxiliars per al funcionament de molts clubs modestos no es pot convertir en un assetjament acarnissat contra entitats esportives que en la immensa majoria dels casos no tenen ànim de lucre i en canvi sí que tenen un paper social molt rellevant i d'interès general per a moltes localitats. Demandes com la que s'ha fet al Santboià, de 700.00, euros són absolutament desproporcionades. Clarificar les obliga-

cions impositives dels clubs en el món de l'esport amateur i regularitzar al màxim les diverses situacions laborals que es poden donar pot ser un objectiu raonable, sempre que es faci des del diàleg amb els clubs i les federacions, sense ànim recaptatori per part de l'administració i tenint en compte l'important paper social d'unes entitats a les quals cal garantir la viabilitat. Fer tot el contrari i propiciar el tancament massiu de clubs seria un clar atemptat contra la societat civil del país que no es pot permetre.

LA PENÚLTIMA LA ZONA AMPLA

Gent nostra

Encara que sembli mentida, n'hi ha que hem après coses a partir de l'esport. És, sovint, una eina divertida i engrescadora per aprendre història, sociologia o idiomes, per exemple. L'altre dia, repassant un gràfic de la secció de Barça d'aquest diari, vaig pensar que els professors de geografia que no trobin la manera de motivar els alumnes tenen una excusa perfecta. Abans ensenyaven a recitar províncies espanyoles –per sort, ja m'ho vaig saltar–, rius i serralades. Ara, per situar pobles i comarques, podríem observar l'organigrama tècnic que ha reestructurat el Barça per a la temporada que ve. Tito Vilanova és de Bellcaire d'Empordà. Jordi Roura, de Llagostera. Joan Francesc Ferrer, Rubí, de Sant Vicenç de Montalt. Aureli Altimira, de Cardedeu. Josep Ramon de la Fuente, de Castell d'Aro. Àlex Garcia, de Barcelona. Jordi Melero, d'Olot. Jaume Torras, de Folgueroles. Tots els tècnics que formen el grup de treball de Vilanova (Roura, Rubi i Altimira), el preparador de porters (De la Fuente) i els tres visionadors que cobreixen la marxa de Domènec Torrent, de Santa Coloma de Farners, i Carles Planchart, d'Arbúcies. Tots de casa.

El dia que el Barça decideixi contractar un entrenador holandès, brasiler o argentí, possiblement perdrem de vista tanta gent de casa a l'organigrama. Ja sol passar que, quan clavem l'ull en un lloc, n'acabem fent un gra massa. Però ara que tenim tanta gent nostra, valorem-ho. Perquè arreu del país n'hi ha molts, de tècnics preparats. Segurament, fa uns quants anys, qui pensava a dedicar-se al futbol se centrava a fer carrera al camp, com a jugador. I després, amb una mica de sort i amb la força del nom futbolístic, ja trobaria el camí fet per continuar vivint implicat en l'esport. Quants cops hem sentit la frase “no sé què faré, però vull continuar vinculat al futbol”? Aquest organigrama del Barça no el formen velles glòries, exjugadors que ja tenien mig currículum fet i moltes portes obertes un cop penjades les botes. De la Fuente, per posar un exemple, va innovar al Nàstic i a l'Hèrcules amb mètodes poc convencionals en la preparació de porters abans d'aterrar al Camp Nou. Cadascú en el seu àmbit,

Rubi s'ha integrat al cos tècnic de Tito Vilanova després d'una temporada brillant a Girona ■ LLUÍS SERRAT

el país està ple de persones que es preparen perquè, si els arriba l'oportunitat a la banqueta, la direcció esportiva, la coordinació o la preparació física, no es valguin només de la improvisació o la intuïció. Que hi hagi metodologia, aprenentatge. Nivell. Encara veiem casos que clamen al cel, però ja seria hora que, sobretot els càrrecs de més transcendència, els ocupessin persones ben preparades. Que n'hi ha moltes.

No tothom ho veurà de la mateixa manera, però sóc dels que pensa que ha de ser molt benvingut que el club de referència de casa nostra apos-

ti per gent d'aquí. I com més ho allargui –per un moment van perillar diversos càrrecs, renovats finalment per una temporada més–, millor. Rubi, que en la seva estrena a segona A ha aplicat amb èxit l'estil de joc ofensiu que sempre ha tingut al cap, feia aquesta reflexió en el seu comiat a Montilivi: “Ha de ser un orgull que el Barça vagi a buscar professionals del país.” No hi podria estar més d'acord. I això que, el dia abans, el president del Girona encara es queixava que el Barça els *pregués* (malgrat que ja acabava contracte) l'entrenador.

Bellcaire, Llagostera, Sant Vicenç de Montalt, Cardedeu i Folgueroles, a l'organigrama tècnic del Barça

Xevi Masachs